

schouleny pod šterbinami třpytu, sopečnaté, pestře olemované, a – Barbados, Labrador, Trinidad – všechno se barvilo do červena, jakoby viděno rubínovými brýlemi, a po dva tři tehy, zčernání, rudé zatemnění krve valící se do hlavy, proplouvala po celém nebi velká korveta Guayany, vybuchující všemi plachtami. Sunula se vzedmutá, frkala plátnem, těžce plula vprostřed napjatých lan a křiku těch, kdo ji táhli, plula pobouřením racků a červeným jasek moře. Tehdy na celé nebe vyrůstala a doširoka se rozkládala ohromná, propletená takeláž provazů, žebříků a žerdí; a pohřmívajíc vysoko rozepjatým plátnem, rozvíjelo se mnohonásobné, mnohapatrové pověnné divadlo plachet, lan a ráhnoví, v jeho mezerách se na chvíli objevovali malí čiperní černoušci, rozbíhali se v tom plátěném labyrintu a ztráceli se mezi znameními a postavami fantastického nebe obratníků.

Potom se scénérie mění, na nebi v masívech oblak vrcholila najednou tři růžová ztmění, dýmala lesklá láva, obkreslující světlovou linkou hrozivé obrysy mračen, a – Kuba, Haiti, Jamajka – dřeň světa sahala stále hloub a hloub, uzrávala stále zářivěji a zářivěji, pronikala k podstatě, a náhle se vylévala čistá esence těchto dní: šumící oceánnost obratníků, souostrovních azurů, šťastných povodí a vírů, rovníkových a slaných monzunů.

Četl jsem to jaro se zásobníkem známek v ruce. Cožpak to nebyl velký komentář doby, gramatika jejích dnů i nocí? Toto jaro bylo skloňováno všemi Kolumbiemi, Kostarikami i Venezuelami, neboť co je v podstatě Mexiko a Ecuador a Sierra Leone, ne-li nějaká důvtipná zvláštnost, nějaké přikořenění chuti světa, nějaký krajní

a přemrštěný extrém, slepá ulička aromatu, do níž svět ve svém hledání vbíhá, když se pokouší hrát a cvičit na všech klávesách.

Hlavní věc je nezapomenout – jako Alexandr Veliký – že žádné Mexiko není konečné, že je pouze průchozím bodem, který svět překračuje, že za každým Mexikem se otvírá nové Mexiko, ještě barevnější – nadbarvy a nadvůně . . .

XX

Bianka je celá šedá. Její snědá pleť má v sobě jakoby rozpuštěnou přísadu vyhaslého popela. Myslím, že dotek její ruky musí převyšovat každou představu.

V její disciplinované krvi tkví celé generace drezúry. Je dojemná ta rezignovaná poslušnost příkazů taktu, svědčící o přemoženém vzdoru, o potlačených vzpourách, o tichých vzlycích v noci i násilí, zasazeném její pyše. Každým svým pohybem se Bianka, plná dobré vůle a smutného půvabu, snaží vejít do předepsaných forem. Nedělá nic, než co je nutné, každé její gesto je skoupě odměřené, sotva vyplňující formu, vstupující do ní bez nadšení, jakoby jenom z trpného pocitu povinnosti. Z hloubi tohoto přemáhání čerpá Bianka svou předčasnou zkušenost, svou znalost všech věcí. Bianka ví všechno. A neusmívá se této moudrosti, její moudrost je vážná a plná smutku, a ústa nad ní přivřená v linii dokončené krásy – obočí načrtnuté s přísnou důkladností. Ne, ze své moudrosti nečerpá podnět k shovívavému uvolnění, k měkkosti a nevázanosti.